

MEDLEMSBREV 2/2011

KÄRA MEDLEMMAR

Det råder stort fotointresse i vårt land, vilket lyckligtvis sammanfaller med detta fotospecialnummer. Anledningen till denna satsning är att vi här har glädjen att presentera ett stycke iscensatt fotografi av Lovisa Ringborg, som står för SAK:s andra multipel för året: *La Belle Indifférence*. I min längre intervju med konstnären framgår hur långsamheten och misstagen successivt arbetar fram den slutgiltiga bilden som andas fullkomlig närvaro.

Fotografi av en helt annan karaktär och med ett bildjournalistiskt allvar visar sig i den bild av en pojke som just trampat på en landmina i Somalias huvudstad Mogadishu. Jens Assur, fotograf, filmare och styrelseledamot i SAK berättar i detta nummer bland annat om denna bild från 1992. Vi får också veta hur Assurs kommande film *Killing the Chickens to Scare the Monkeys*, helt på mandarin, spelades in i Thailand. Som första programpunkt efter sommaren får vi möjlighet att se denna kortfilm i Studio Jens Assur

den 8 september under vår nya programpunkt SAK BAR. Vi tänker oss SAK BAR som en ny ambulerande möjlighet att stilla nyfikenheten på konst och konstnärer och samtidigt erbjuda medlemmarna ett tillfälle att mingla och därför lossar vi något på medlemskravet så att en medlem kan ta med en vän till dessa tillfällen. Välkomna till SAK BAR!

Som en tredje fotovinkel i detta nummer finns ett uppslag som presenterar ur vilken serie SAK:s allra första fotobaserade vinst är hämtad. Så sent som 1997 köptes en diptyk av Magnus Ahnfeldt in till vinstlistan och tack vare konstnären idoga sökande i källaren kan vi också publicera den tillhörande monologen; *Jag vet inte*.

Om monologen verkar tveksam är jag helt övertygad om att man får leta efter en bättre studentpresent än det unga rabatterade medlemskapet i SAK för 250 kronor per år. Vem vet, kanske är denna fantastiskt generösa gåva början till ett riktigt långt konstintresse hos den unga

mottagaren som förhoppningsvis kammar hem en vinst i årets dragning i november. Varför inte kontakta SAK:s kansli för ett presentkort?

Även om november känns långt bort arbetar Julia Peirone, Bianca Maria Barmen, Jan Wateus och jag själv med konstinköp till årets lotteri. Vi hoppas snart kunna presentera de hittills inköpta vinsterna på vår kommande uppdaterade hemsida. Eftersom min förhoppning är att SAK ska kunna kommunicera mer med sina medlemmar ber jag ödmjukast att ni förmedlar era e-postadresser till info@konstforeningen.se så snart det är möjligt.

Med det sagt kan jag inte annat än tacka er alla för att ni så välvilligt stödjer SAK och jag hoppas att sommaren erbjuder en motsvarande fullkomlig närvaro som den bästa av konstupplevelser.

Allt gott
Jennie Fahlström
Redaktör, verksamhetsledare SAK

Onsdag: Lovisa Ringborgs fotografier från sin verk *Pinata* / Fotografi: Maria Flink

La Belle Indifférence, Lovisa Ringborg, 2011

ÅRETS ANDRA MULTIPEL

Lovisa Ringborg (född 1979 i Linköping) har gjort årets andra SAK-multipel; *La Belle Indifférence* som är ett iscensatt fotografi där en kvinna porträtteras med förbundna ögon. Kvinnan lutar huvudet lite på sned och blottar samtidigt både hals och öra. Det tycks som om hon försöker lyssna mer nu när synen är begränsad. Bakom kvinnans eleganta kappa, försedd med pälskrage och klädda knappar, pågår full aktivitet. Flera händer ser ut att ordna till ögonbindelns långa tåtar, eller ska de i själva verket åter ge kvinnan möjlighet att se? Trots den uppenbara stillheten i Lovisa Ringborgs bildvärld kan skenet bedra, här pendlar stämningläget mellan en aldeles oskyldig lek och lugnet före stormen. Lovisa Ringborg har precis kommit hem från sin halvårslånga ateljéstipendievistelse i New York. Mellan flyttkaos, den nya ateljén på Långholmen och framställandet av multipeln hinner SAK träffa Lovisa Ringborg över ett

par koppar kaffe för att samtala om miniatyrer, blindhet och om att inte lägga ut texten för mycket när man talar om bilder.

La Belle Indifférence är ett verk som är sprungen ur dina två tidigare fotografiska serier *The Limbo Pictures* och *Green Room* och samtidigt fungerar verket som en bro in i ett nytt projekt.

Kan du beskriva de tidigare serierna och om möjligt vart det nya är på väg?

– Allt jag gör länkar nog med varandra på olika sätt. I min senaste bild kan jag se en stark tematisk koppling till min serie *The Limbo Pictures*, men visuellt kanske den ligger närmare *The Green Room*. The Limbo Pictures handlade bland annat om ambivalenta, ömtåliga tillstånd som är svåra att bedöma. Gränsen mellan gott och ont, meningsfullt och meningslöst är flytande. Personerna i bilderna är inneslutna i sig själva och sina egna valsituationer. Det inneslutna gäller även i triptyken *The Green Room*, men där handlar det kanske mer om avtrycket

La Belle Indifférence **AV LOVISA RINGBORG** **SAK MULTIPEL NR 2, 2011**

Release av SAK multipel 2, 2011
Lovisa Ringborg
La Belle Indifférence
Fotografi C-print
Tisdagen 17 maj klockan 11.00

BILD: 12 X 13,5 CM
MED INRAMNING: 36 X 38 CM
PRIS: 2400 KR
UPPLAGA: 30 exemplar

Ring: 08-10 46 77, eller skriv till:
info@konstforeningen.se

Endast en multipel per medlemskap.
Förhandsbokning ej möjlig
Först till kvarn!

DET FINNS BÅDE NÅGOT SKRÄMMANDE OCH ÄVEN NÅGOT BEHAGLIGT I ATT INTE KUNNA SE

av en annan människa, minnen som styr en för att sedan kanske mattas av och försvinna.

– Jag har alltid svårt att prata om projekt som kommer, då det oftast är ganska oklart tills jag kommit en längre bit in i arbetet och får chans att titta på det lite mer utifrån. Just nu läser jag mycket för att förstå ungefär i vilken riktning det kommer börja. Jag vet att jag vill involvera andra konstnärsvänner jag lärt känna i NYC, så det kommer krävas en del planering samt finansiering.

Både i La Belle Indifférence och i några av dina bilder bland annat ur serien The Limbo Pictures presenteras människor som icke-seende, vare sig de är försedda med ögonbindlar eller väljer själva att sluta ögonen. Vad är det som fascinerar dig med denna tillfälliga blindhet?

– Det är nog en tematik som ligger latent i många av mina arbeten. Det handlar bland annat om perspektivlöshet, ta kontrollen och frånsäga sig den, maktrelationer som vrids på olika sätt. Eller kanske snarare en makt som är osynlig och icke-definierad. Jag intresserar mig för ambivalenta tillstånd som lätt slår över i sin motsats och gör gränsen mellan offer och förövare flytande. Det finns både något skrämmande och även något behagligt i att inte se, både i den självalda blindheten och i den som är påtvingad.

– La Belle Indifférence har en relation till tidigare bilder – flickan som blir matad med skeden (*Solitary Act 1 – Compulsion*) där hon väljer att blunda till exempel. Bara för att det finns en ögonbindel behöver det inte vara med våld som ögonen förbundits. Där kan finnas en lekfullhet också. I bilden Piñata (se omslagsbilden) poserar tre barn med ögonbindlar beväpnade med käppar. Piñatan är något som framförallt används i Sydamerika vid bland annat barnkalas. Ett färgglatt djur i papier-maché hängs högt upp för att

barnen sedan med ögonbindlar och käppar ska slå sönder djuret för att få ta del av dess innehåll som oftast består av godis och konfetti. Jag har alltid fascinerats av det där. I bilden finns leken, våldet och en idé om belöning, men i det här fallet uteblir belöningen. I bilden där flickan valt att själv blunda finns såklart också inslag av våld, men samtidigt finns även något lustfyllt eller behagligt i att inte se. Jag vet ingenting om relationen mellan personen bakom handen som skedmatar och flickan som blir matad, så jag kan varken döma eller helt förstå. På sätt och vis finns allt det där även närvarande i La Belle Indifférence.

Kan du berätta om multipelns titel La Belle Indifférence?

– Jag tycker om uttrycket som sådant, melankoliskt och dubbeltydigt. Det ger en ingång till det som jag vill förmedla i bilden. Annars är det en term jag lånat från psykologin, ett uttryck som brukar kopplas samman med människor, oftast kvinnor, som lider av Conversion syndrome, fenomenet när en traumatisk upplevelse resulterar i en kroppslig reaktion som exempelvis blindhet eller förlamning. Termen La Belle Indifférence beskriver patientens avsaknad av känslor, en underlig likgiltighet inför sin egen sjukdomsbild eller sina symptom.

Hur tycker du att det är att tala om dina egna bilder?

– Det är alltid svårt, speciellt när man har valt att formulera sig i bild istället för med ord. Det är komplicerat för mig. Jag har ett dubbelt förhållande till om man ska, och i så fall hur man kan prata om vad man gör. Man riskerar alltid att läsa fast betydelser i bilderna när man förklarar dem och senare kanske det man tidigare sagt inte alls stämmer överens med hur man känner inför verket längre. Symboliken är aldrig helt cementerad för mig – den förändras och är

heller inte alltid så tydligt formulerad från början. Jag vet dessutom inte hur nödvändigt det är att den som ser mina bilder ska veta exakt vad min tanke var när jag gjorde dem.

Det jag slås av i din bildvärld är den oerhörda detaljrikedomen. Kan du berätta något om den långsamma processen innan du blir nöjd?

– Det är viktigt för mig att ha mycket tid när jag bygger upp en bild. En bild kan bestå av ett till tjugo olika negativ. Jag lägger till och tar bort. Jag måste lära känna bilden, gå igenom den långsamt, för att förstå den och göra bilden till min egen innan jag känner att jag vill visa den för någon. Det brukar ta ett par månader och då handlar det inte alltid om effektiv arbetstid men jag måste låta en bild vila innan jag tar upp den igen.

Vill du berätta hur du arbetar från idé till färdig bild när du gör dina iscensatta fotografier?

– Processen kan se väldigt olika ut för mig. Ibland kommer bilden till mig först utan att jag på något sätt kan formulera mig runt den. Ibland handlar det om en känsla eller tillstånd som jag försöker hitta en översättning för i bildform. Jag brukar arbeta i olika steg, först en blyertsskiss och sen kanske en skissfotografering innan den riktiga bilden tas. Mellan varje steg brukar det också hända saker som förändrar innehållet och ursprungsidén. När jag har styrt allt för hårt från början, vilket jag oftast försöker göra eftersom jag är kontrollmanisk med mina bilder och väldigt pedantisk, då måste jag förstöra något för att det inte ska stagnera, eller för att jag inte ska läsa mig för tidigt. Så därför är det praktiskt att jag är en sådan dålig fotograf. Jag gör hela tiden misstag som tvingar mig att hitta nya lösningar som gör processen mer intressant och att jag arbetar fram bilden successivt. Oftast handlar det om en organisk process där betydelsen och verk-
et växer fram parallellt.

Ser du några svårigheter när du börjar med en bild?

– Även om konsten är det sätt jag valt för att försöka strukturera eller förstå min värld igenom är det på något sätt som om det alltid finns ett glapp mellan det som finns i mitt huvud och det som jag försöker formulera i bild. Jag försöker hela tiden komma närmre, förstå bättre, men då när jag tror att något börjar klarna är det alltid någonting som hunnit förändras, slinker undan, och jag måste börja om på nytt igen.

Och hur gick det till med La Belle Indifférence?

– I det här fallet började jag med bilden och tecknade en skiss inför test-fotograferingen. När jag sedan laborerade med ljus och komposition så upptäckte jag nya saker som jag valde att ta med vilket förändrade den ursprungliga bild-idén. Jag arbetade därefter med de lågupplösta bilderna jag tagit som collage för att göra en till skiss inför den slutgiltiga fotograferingen. Fotograferingen i sig är en ganska liten del av arbetet då den mesta tiden går åt till att komma fram till idén och sedan ett tidskrävande efterarbete. Jag har bland annat inspirerats av miniatyrmålningar (holländskt 1500-tal) som jag vid ett flertal tillfällen sett på The Metropolitan Museum i NYC som jag fastnade för. Jag valde här att arbeta med ett litet format. Man tvingas gå närmre, förhålla sig till bilden på ett annat sätt när formatet är litet, mer intimt, jag tycker om det. Upplagan är förstås större än vad jag vanligtvis arbetar med vilket jag tycker är roligt. Det blir på sätt och vis annorlunda då bilden inte på samma sätt blir en del av en serie där olika bilder relaterar till varandra. Det blir en bild som står för sig själv men som ändå såklart har en stark koppling till tidigare arbeten och till idéer jag har runt framtida projekt.

Efter avslutad Masterexamen från Högskolan för Fotografi vid Göteborgs universitet 2008 tilldelades du ett ateljéstipendium av Hasselblad Center med följande motivering:

»Lovisa Ringborg har sin bakgrund inom måleriet och det har gett avtryck i hennes sätt att ta sig an fotografi. Hennes noggrant sammansatta och väl utförda fotografier omfattar fotografiets uppenbara relation till det iscensatta. Det rör sig om ett utforskande av de ömtåliga och ambivalenta sinnesstämningar som betraktaren endast kan spekulera kring. Dessa enastående bilder fångar betraktaren och väcker dennes nyfikenhet. Ringborg som redan är en lovande konstnär kommer onekligen att finna en stimulerande miljö i New York vilket kommer att tydliggöras i hennes konstnärliga vidareutveckling.»

Kan du berätta om din nyligen avslutade vistelse i New York, blev tiden där lika stimulerande som juryn förutspår i motiveringen?

– Jag fick Hasselblad Centers Victors-stipendium som innebär ett fem månader långt ateljéstipendium på Location One i Soho där jag fick ateljé och arbetade tillsammans med åtta andra inbjudna konstnärer från olika länder. Vistelsen avslutades med att jag ställde ut på Gallery Location One, *In the Making* curerad av Claudia Calirman, tillsammans med tre av de andra inbjudna konstnärerna. Jag arbetade denna gång med skulptur och installation vilket var något jag länge velat integrera i mitt arbete men inte funnit tid till hemma i Sverige. Installationens titel var *Figurines* och bestod av fem stycken figurer, (barn) med mörkblå sammetskläder och som istället för ansikten hade speglar. Även om det var skulpturer så arbetade jag mycket med komposition och ljussättning i rummet, så mitt förhållningsätt är egentligen detsamma oavsett medie. Jag bodde även 2009 i NYC under fyra månader på ett annat ateljéstipendium Harlem Fellowship; så lite bekant var jag med staden vilket hjälpte mycket. Det som framförallt varit bra för mig med NYC är den öppenhet och generositet som jag upplever finns där. Man hjälper varandra så gott man kan och delar med sig av det man har att erbjuda utan att begära någon motprestation, de flesta vet hur det är att vara ny där och det skapar en ödmjukhet.

I artiklar som skrivs om din konst talas det ofta om dina referenser till måleri och företrädesvis äldre konsthistoria snarare än annat fotografi. Hur kom du in på den fotografiska banan?

– Jag har så länge jag kan minnas tecknat och målat, det har alltid varit viktigt för mig, fotografi var inget jag direkt funderade på. När jag gick på min första konstskola Gerlesborg i Bohuslän 2001–2002 så började jag fotografera förebilderna till mina målningar. Jag upptäckte snart att fotografiet som medie passade min motivvärld bättre. Bilderna fick en form av verklig-hetsanknytning som jag tyckte att de tjänade på. Jag ser fotografiet som ett redskap mer än något annat, och just nu är det redskap som bäst passar det jag vill uttrycka. När jag gjorde min utställning i NYC krävde den idé jag hade ett annat medium och då fick det bli skulptur/installation istället. Jag ser inget självändamål i tekniken.

Har du jobbat med vanligt dokumentärfoto eller reportagefoto under någon period?

– Nej, aldrig faktiskt. Jag kan se bilder som jag tycker är fascinerade från den världen, jag kan bli inspirerad av dem men jag är inte lagd åt det hållet att jag skulle kunna ägna mig åt det.

Om man tänker på de nämnda konsthistoriska referenserna i dina bilder, är det någon specifik konstnär eller period som har intresserat dig mer än någon annan?

– Tidigare svarade jag ganska rakt på det där att vissa perioder har varit mer inspirerande än andra. För mig handlar det mer om att jag har en mängd bilder som jag sett eller växt upp med – att de finns där – ligger under ytan och sen plockas vissa element fram under olika perioder. I min tidigare serie *The Limbo Pictures* kan jag se tydliga barocka inslag och jag har även använt mig av vissa titlar som jag lånat av Goya till exempel som ju inte är från barocken utan senare. Jag hoppar nog ganska friskt – det är nog mer att jag har en slags bildbank. Renässansen finns där, barocken finns där, liksom romantiken och samtidskonsten. Jag ser ju att det finns ekon från en mängd olika konstnärer och epoker i mitt arbete och jag motarbetar det inte.

Är det du som står modell i La Belle Indifférence?

– Ja

Är det ett självporträtt?

– Inte mer än någon av mina andra bilder egentligen. Jag har bara använt mig av mig själv som modell den här gången, ibland är jag bekvämast med det, men ibland fungerar det inte alls.

Hur är bilden tagen?

– Bilden är tagen med en självutlösare. Jag föredrar ofta att vara själv när jag jobbar. När jag fotograferar någon annan person tycker jag inte om att ha några andra människor runt mig. Utan det är bara jag och den jag fotograferar. Jag kan inte koncentrera mig om det är fler närvarande vid fotograferingen. Jag skulle nog aldrig kunna jobba med en massa assistenter runt mig, jag tror inte det i alla fall. Jag blir för lätt distraherad.

Nu har du nyligen flyttat in i en ny ateljé på Långholmen i Stockholm – innebär det att du inte återvänder till New York som du nämnt som ett möjligt alternativ till hösten?

– Jag kommer nog att stanna här ett tag nu, men jag kommer ändå försöka underhålla relationen till New York och mina vänner där, så jag vill helst åka dit ett par månader om året åtminstone. Det finns en otrolig energi där som jag älskar men nu måste jag fokusera på arbetet och jag har ibland svårt att hitta det lugn i New York som jag behöver.

Hunting Ghosts, LovisaRingborg, 2009

Solitary Act 1 – Compulsion, LovisaRingborg, 2007

LÅT OSS PRESENTERA JENS ASSUR – STYRELSELEDAMOT I SAK

Lagom till att detta fotospecialnummer kommer SAK:s medlemmar till del har Jens Assur – fotograf och filmare – varit ledamot i SAK:s styrelse i ett år. Hans fotografiska berättelse *Hunger* som visades på Kulturhuset sommaren 2010 och som samtidigt publicerades i fem böcker handlade om vår överkonsumtion i väst och om möjligheterna att förändra ett slit-och-släng samhälle för en mer hållbar framtid. Jens Assurs förmåga att driva igång en diskussion om hur vi ska få jorden att hålla några år till belönades nyligen med utmärkelsen årets inspiratör av tidningen *Leva*. Just nu pågår arbetet med att färdigställa kortfilmen *Killing the Chickens to Scare the Monkeys* – om det politiska livet i Kina – med premiär i Cannes i maj. Filmens innehåll var både laddat och känsligt och inspelningen fick därför ske i Thailand. SAK:s verksamhetsledare intervjuar en av Sveriges flitigaste debattörer.

Jag träffade dig första gången 1996 på Grund Fotografisk Utbildning då du var inbjuden för att berätta om ditt förhållningssätt till bilder och fotografiering. Mitt starkaste intryck av dig var att du redan då fotograferade för att påverka och skapa debatt efter dina resor till platser och människor som hade klart sämre levnadsförhållanden än vi. Kan du berätta hur du började som fotograf och hur du insåg potentialen i den fotografiska bilden?
– Målet med mina projekt har alltid varit att de ska vara en katalysator för reflektion och samtal. Jag uppskattar konst som är intellektuell och som vill säga någonting. Ganska omgående när jag började arbeta med bilden fick jag se prov på fotografiets styrka som kommunikationsverktyg. Den kan vara både direkt och lättillgänglig, men också komplex och utmanande.

Kan du ge exempel på några bilder som betytt särskilt mycket för dig när du började din fotografiska bana och om de förändrade ditt sätt att se på foto?
– När jag fortfarande läste ekonomi i Sundsvall i slutet av 80-talet tog jag en serie bilder på en av Skansens elefanter när hon, med hjälp av snabeln, stal en barnvagn från en familj. Efter en tuff dragkamp mellan elefanten och mamman förlorade den senare och elefanten krossade vagnen med sin tyngd. Den sista bilden som jag tog visar mamman som tröstade sin gråtande son. På bara ett par dagar publicerades bildserien över hela världen, från USA till Australien. Det var ganska omtumlande för mig eftersom jag fortfarande bodde i mitt pojkrum och hade posters på väggarna. Den enskilda bild som har betytt mest för mig är dock den jag tog på en ung pojke som just trampat på en landmina i Somalias huvudstad Mogadishu 1992. Den bilden fick ett starkt genomslag i den svenska samhällsdebatten och blev ett bevis, för mig, att det går kommunicera och engagera med bilder. Under 90-talet var jag starkt inspirerad av klassisk dokumentär fotografi, men på senare år har jag blivit mer intresserad av ett mer personligt, egensinnigt uttryck.

*När vi nu talar om senare år och skillnad mellan dokumentär fotografi och ett egensinnigt uttryck, kan du berätta om din senaste stora utställning *Hunger* som visades på Kulturhuset i Stockholm?*
*Kan du också beskriva hur *Hunger* – om jag tolkar dig rätt – är mer ett uttryck för personligt egensinnigt foto än dokumentärt foto. Har du olika utgångspunkt när du fotograferar det ena eller det andra?*

– I *Hunger* har jag strävat efter att kombinera ett

journalistiskt arbetssätt med ett konstnärligt. De fem böckerna i serien utgår alla från viktiga samtidsfrågor som kan härledas statistiskt. Utgångspunkten i den första boken är, till exempel, att 10 000 människor i timmen – nästan 8 miljoner människor i månaden – lämnar landsbygden för att flytta till städerna. Uttrycket däremot, är inte redovisande eller objektivt, utan högst personligt. Det finns knappt några människor på bilderna, trots att de är fotograferade i världens folktätaste städer. De senaste tio åren har jag anpassat uttrycks sättet efter vad jag vill berätta. Jag vill testa bildens möjligheter. Därför har jag också arbetat i olika storlekar. Från små, intima Polariodbilder till gigantiska printar i storleken 3 x 4 meter.

Hur länge arbetade du med detta projekt?

– Det var ett unikt projekt med tanke på vilken kort uppstart vi hade. Hela projektet genomfördes under åtta intensiva månader. Från idé till lansering av fem böcker och en stor utställning. Problemet med stora och kostnadskrävande projekt är annars att de tar så lång tid att starta upp, att när de väl är klara för lansering, är inte frågeställningen längre aktuell.

Hur uppfattar du att utställningen och böckerna tagits emot?

– Jag har precis samma upplevelse av detta projekt som mitt förra riktigt stora projekt, *Och himlen därövan* (*Under the Shifting Skies*). För egen del tycker jag att det är roligt att producera böcker, men det som verkligen berör och engagerar publiken är utställningen. Det är där mötet och kommunikation uppstår. Det beror bland annat på att en utställning ser man till-

If You Love Global Warming - Honk!, # 4. São Paulo, Brasilien

Och Himlen därövan (Under the Shifting Skies), # 24. Mogadishu, Somalia.

DEN ENSKILDA BILD SOM HAR BETYTT MEST FÖR MIG ÄR DEN JAG TOG PÅ EN UNG POJKE SOM JUST TRAMPAT PÅ EN LANDMINA

sammans med andra, medan en bok läser man själv. I en utställning kan dessutom verken levandegöras på ett helt annat sätt.

Nuerna filmar du och skriver manus också. Hur kom du in på den banan?

– Jag skrev och regisserade min första kortfilm för ett par år sedan, *Den sista hunden i Rwanda*. Det gav mersmak. För mig är film den ultimata uttrycksformen. Alla konstarter möts i filmen. Bilden, så klart. Det är en viktig del. Men också text, arkitektur, musik, kostym, design, mask, koreografi... Att få leda en inspelning och arbeta med kreativa och skickliga konstnärer inom de mest skilda dicipliner, är en livsupplevelse.

*Kan du berätta om din kommande film *Killing the Chickens to Scare the Monkeys* som har valts ut till Directors Fortnight i Cannes med premiär nu i maj?*

– Det är en kortfilm på 25 minuter som utspelar sig i Kina och är helt på Mandarin. Jag har i det här verket försökt tänja på gränserna hur en historia kan berättas. Både innehållsmässigt och estetiskt. Första scenen, till exempel, är en enda lång tagning på 15 minuter, utan klipp. Det gör scenen oerhört skör. Finns det en enda falsk ton, om så bara för en sekund, havererar hela scenen och filmen med den. Filmen är mer ett konstverk än en traditionell film.

Kan du utveckla det?

– Jag är själv förtjust i filmer som tar sig tid. Bara för att en film är fylld med många scener och snabba klipp, behöver den inte berätta mer. Det är skillnad på att registrera en scen och att uppleva en scen. Några favoriter är Stanley Kubricks *Barry Lyndon*, Ridley Scotts *Alien*, Gus van Sants *Elephant*, Steve McQueens *Hunger*, Ulrich Seidls *Import/Export*, Michael Haneke

Varens tid. Bara för att nämna några. Gemensamt för dessa verk är att bildspråket är både genomtänkt och stringent. Bilderna ligger kvar så pass länge att jag inte bara ser, utan också känner. Killing the Chickens to Scare the Monkeys är skapad för att visas på biograf med stor duk, inte för att visas på en liten tv eller skärm.

*Är *Killing the Chickens to Scare the Monkeys* en påhittad titel?*

– Det är ett kinesiskt uttryck som förenklat betyder: genom att döda de svaga fienderna håller man de starka borta. Hugger man huvudet av kycklingarna vågar sig inte aporna fram.

Har du visat filmen för en kinesisk publik än? Hur togs filmen emot?

– Några har chockats. De har blivit fysiskt berörda. Andra har undrat hur vi har kunnat få tillstånd att filma en »dokumentär» på de platser som vi har filmat. Filmen är ju ingen dokumentär, utan en fiktiv historia. *Hur har inspelning och redigering av filmen gått till – skådespelarna är kinesiska men resten av staben och färdigställandet av filmprocessen – var det svenskar på plats i Thailand eller var hela projektet kinesiskt?*

– Av politiska skäl spelades filmen in i Thailand. Teamet bestod av fyra svenskar och drygt 60 thailändare. Nästan alla skådespelarna var från Kina. Det var så klart en utmaning att spela in en film på kinesiska med ett i huvudsak thailändskt team, men det gick över all förväntan. De thailändska filmarbetarna och de kinesiska skådespelarna imponerade på mig med sin dedikation och skicklighet. Även det svenska teamet bestod av några av landets bästa filmarbetare, som bidrog till att en komplex inspelning blev lustfylld. Jag tror inte på filmskaparen som ett geni som vet allt, utan som en arbetsled-

are som förstår att omge sig med kompetenta och engagerade medarbetare.

Förutom i Cannes hur kommer denna film att visas?

– Målet är att filmen ska visas på cirka 40 internationella festivaler. Dessutom kommer filmen att visas på SVT, i skolor samt på utvalda biografier.

Vad har du för kommande projekt?

– Under våren släpper jag en ny artist book, ett fotoalbum som skildrar den svenska charterturismen i Thailand. Verket består av 250 nummerade och signerade fotoalbum med 120 originalbilder i varje. Jag har försökt få svar på tre sociologiska frågor: Varför åker nästan 400 000 svenskar till Thailand varje år? Vad gör de där? Och säger det någonting om oss som individer och nation?

SAK BAR

Studio Jens Assur /
Sven Harrys Konstmuseum

Filmvisning av Jens Assurs senaste film
Killing the Chickens to Scare the Monkeys
Därefter bar och mingel i Studio
Jens Assur, Eastmansvägen 12 /
Sven Harrys Konstmuseum, Stockholm

Torsdag 8 september kl 19.00
SAK-medlemmar får ta med en vän!

Förhandsanmälan krävs:
senast 29 augusti
info@konstforeningen.se
eller tel 08-10 46 77

Ta chansen att förvärva ett konstverk från SAK-EDITION.
Endast ett fåtal exemplar kvar...

Vänligen ring 08-10 46 77 eller skriv till info@konstforeningen.se

SAK-EDITION 2010
Karin Wikström
Houdini
30x25 cm
Tryck på linneduk med måleriska tillägg.
Upplaga 40 ex.
Pris: 2 400 kr.

SAK-EDITION 2010
Tilda Lovell
Borfbytingen
Brons (Classic brown)
15 cm hög
Upplaga 150
Pris 3900 kr

PRENUMERERA PÅ

FORM

MAGASIN FÖR ARKITEKTUR OCH DESIGN
OCH BLI SAMTIDIGT MEDLEM I SVENSK FORM

TECKNA DIN PRENUMERATION
PÅ FORMMAGAZINE.COM

FORM BEVAKAR ARKITEKTUR, INREDNING, DESIGN, KONSTHANTVERK OCH GRAFISK FORM I NORDEN, MED FOKUS PÅ SVERIGE. FORM ÄR EN KÄLLA TILL INSPIRATION, FAKTA OCH IDEÉR. SOM PRENUMERANT FÅR DU SEX NUMMER PER ÅR SAMT ETT ÅRS MEDLEMSKAP I SVENSK FORM SOM GER DIG RABATTER I EN RAD BUTIKER OCH HOTELL RUNTOM I LANDET, INBJUDNINGAR TILL AKTIVITETER HOS SVENSK FORMS REGIONALFÖRENINGAR, FRITT INTRÄDE PÅ ARKITEKTURMUSEET I STOCKHOLM, MED MERA. LÄS MER PÅ FORMMAGAZINE.COM

TESTA KONSTPERSPEKTIV TILL SPECIALPRIS!

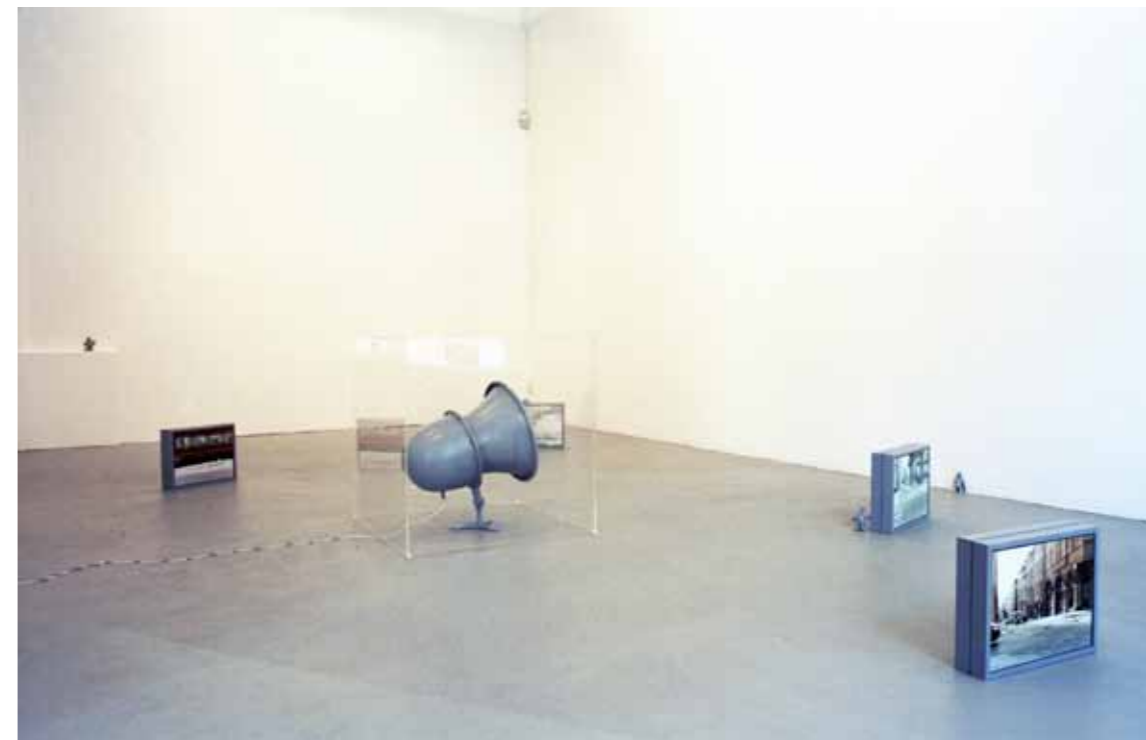
Beställ en provprenumeration för 175 kronor (4 nummer). Beställ via www.konstperspektiv.nu/sak eller hos Nätverkstan, tfn 031-743 99 05.

OBS! Erbjudandet gäller nya prenumeranter.

KONSTPERSPEKTIV
SVERIGES STÖRSTA KONSTTIDSKRIFT

Ur serien Baseball, Magnus Ahnfeldt 1997

Installationsvy, Magnus Ahnfeldts utställning hos SAK, Rödbotorget, Stockholm 1997

När köptes den första fotovinsten in till SAK:s lotteri och vad var det för verk?

Efter närmare studier av SAK:s vinstlistor sedan 1832 för att spåra det första inköpta fotografiet återfinns Magnus Ahnfeldts diptyk *Utan titel* ur serien *Baseball* som vinst till 1997 års dragning. I SAK:s tidigare lokaler vid Rödbotorget i Stockholm i hade Magnus Ahnfeldt en utställning samma år där han ställde ut nio bilder. Åtta av dessa var presenterade med ryggarna ihop och en stod för sig själv. SAK köpte diptyken för 5000 kr men på den tiden dokumenterade konstföreningen inte alla vinster på samma sätt som under senare år och eftersom det nu är fjorton år sedan inköpet gjordes har vi inte lyckats identifiera det exakta verket som köptes in ur denna serie men vi vill ändå presentera ett par bilder som visar i vilken stil och vilka slags mo-

tiv som ingick i detta SAK:s första fotobaserade vinstsammanhang.

Magnus Ahnfeldt berättar:

»Bilderna på en vandrare man i Stockholmsmiljöer var en del av utställningen där också små grå lergubbar ingick ihop med en ljudinstallation. Ljudet, som kom ur en stor utomhushögtalare, är en monolog där en person diskuterar med sig själv om rätt och fel utan att komma fram till något och slutar varje mening med att säga *jag vet inte*. De små grå lergubbarna var utspridda i lokalen som små vakter vid väggar och föremål. De nio bilderna på den vandrare mannen var monterade i lådliknade ramar och stod utspridda på golvet. Jag ville förmedla en känsla av idyll med underliggande aggressivitet».

JAG VET INTE. (monolog)

*Det är helt rätt jag lovar alltså.
Nej nja nae.
Ja jag blev lite osäker där.
Ja, ja men man får göra så alltså, får man verkligen det?
Ja du jag vet inte.
Jo, det kan man ju tycka, men jag tycker det är helt fel.
Fast det andra kan ju också vara rätt.
Ja, jo, men jag lovar!
Jo, men jag är helt säker.
Nej, förresten jag är inte så säker förresten.
Nej, nej jag vet inte.
Du har fel eller nej du kanske har rätt förresten.
Jag vet inte.*

Ur serien Baseball, Magnus Ahnfeldt 1997

KALENDARIE SOMMAREN 2011

SAK:s programverksamhet

Utöver det brukliga att medlemmar inför visningstillfällen ombeds att OSA ber vi även att man inväntar bekräftelse på bokad plats, eftersom platserna är begränsade. Vänligen avboka senast två dagar före visningstillfället om du inte kan närvara – för att de som står på reservlistan ska kunna komma istället. För visningar som arrangeras på andra platser än Liljevalchs är senaste OSA datum minst 8 dagar före visningen. Vid färre en tio anmälda till dessa visningstillfällen ställs visningen in.

OSA på tel 08-10 46 77 eller via e-post: info@konstforeningen.se
Välkomna till sommarens programverksamhet!

MAJ

SAK Multipel 2/2011

Release av Lovisa Ringborgs *La Belle Indifférence*. Fotografi

Upplaga 30 exemplar.

Först till kvarn!

2400 kr/st (endast ett verk per medlemskap)

Release: Tisdag 17 maj klockan 11.00

Beställning görs på info@konstforeningen.se eller på tel 08-10 46 77 i samband med release

SAK gästtar Hasselblad Foundation, Göteborg

Ny Nordisk Fotografi 2011

Denna årligen återkommande grupputställning tar fasta på de rådande fotografiska trenderna bland unga fotografer inom Norden. 10 nyutexaminerade elever från Bachelor- eller Masterutbildningar medverkar i utställningen och tävlar om stipendier till London och New York.

Utställningen pågår mellan 28 maj–21 augusti

Guidad visning söndag 29 maj klockan 14.00

Mötesplats: Receptionen

Begränsat antal plaster: 30 st.

OSA senast: 19 maj

JUNI

Liljevalchs konsthall, Stockholm

Guidad visning av *Drömrummet – om samlandets passion*

Till sommarens stora utställning har Liljevalchs bjudit in tretton av landets främsta experter på antikviteter – alla välbekanta från SVT:s program Antikrundan – och tilldelat dem varsin utställningssal.

Guidad visning torsdag 9 juni kl 18.00

Mötesplats: Receptionen Liljevalchs konsthall

Begränsat antal platser: 30 st

OSA senast: 8 juni

SAK gästtar Bildmuseet i Umeå

Edith Marie Pasquier – fotografi

Utställningen pågår mellan 6 juni – 4 september

Guidad visning söndag 12 juni klockan 14.00

Mötesplats: Receptionen

Begränsat antal plaster: 30 st.

OSA senast: 3 juni

SEPTEMBER

SAK BAR Studio Jens Assur /Sven Harrys Konstmuseum, Stockholm

Filmvisning av Jens Assurs senaste film

Killing the Chickens to Scare the Monkeys

Därefter bar och mingel i Studio Jens Assur Eastmansvägen 12

Torsdag 8 september klockan 19.00

SAK-medlemmar får ta med en vän!

OSA senast 29 augusti.

SAK gästtar Fotografiska, Stockholm

Guidad visning av sommarens stora utställning

Robert Mappelthorpe på Fotografiska.

Onsdagen den 14 september kl 18.00

Begränsat antal platser: 40 st

Osa senast: 8 september

NYA MEDLEMSFÖRMÅNER FÖR 2011

Papperskonserverator Peder Werner, SAK-rabatt 10%

Fyrverkarbacken 27, 112 60 Stockholm (ateljé finns även i Skåne)

Tel: 08-656 04 75 Mobil: 073-671 40 68

E-post: peder.werner@telia.com www.papperskonserveringwerner.se

Målerikonserverator Agneta Warlenius, SAK-rabatt 10%

Bastugatan 31, 118 25 Stockholm (ateljé finns även i Sörmland).

Tel: 08-661 85 32 Mobil: 073-718 9696

E-post: agneta@agnetawarlenius.se www.agnetawarlenius.se

MEDLEMSFÖRMÅNER SEDAN TIDIGARE

Gratis entré till Liljevalchs Konsthall

Medlemmarna går in gratis på Liljevalchs Konsthall.

Detta gäller alla utställningar.

Guidade visningar på Liljevalchs konsthall

Specialguidade visningar, enbart för SAK-medlemmar.

Föreläsningar om samtidskonst

Föreläsningar av kunniga kulturpersonligheter om måleri, skulptur, foto samt installationskonst.

Konstnärsamtal

Vi bjuder in några av de konstnärer vars verk finns med i SAK:s

årliga lotteri. Under avspända former får de berätta om sitt

konstnärskap och svara på frågor från publiken.

Multiplar

Varje år presenteras tre multiplar som till fördelaktiga priser

erbjuds SAK-medlemmar. Från SAK Edition 2010 finns ett

fåtal exemplar kvar av Tilda Lovells *Bortbytingen* liksom Karin

Wikströms *Houdini*. Se sida 3 i detta nummer för 2011 års andra

multipel av Lovisa Ringborgs *La Belle Indifférence*.

Konstbokhandeln Konst-ig: SAK-rabatt 20%

Konst-ig specialiserar sig på litteratur inom områdena konst, arkitektur, design, fotografi, glas & keramik, grafisk design, inredning, mode, offentlig miljö, textil och trädgård samt landskap. Vid köp av böcker ur ordinarie sortiment får du 20% rabatt som SAK-medlem.

Besöksadress: Åsögatan 124, Stockholm.

Tel: 08-508 31 518 Fax: 08-508 31 519.

Ramverkstan: SAK-rabatt 20%

Vid ramning på Ramverkstan AB får du 20% rabatt. Kontakta

Robert Lindberg, Birger Jarlsgatan 99, 113 56 Stockholm,

Tel: 08-16 78 00 Fax: 08-16 78 01. Öppet: mån-fre kl 9–17.

BESTÄLL SAK:S KONSTBÖCKER

NR ÅR / TITEL / FÖRFATTARE (Pris medlem / ej medlem)

73 1964, Carl Frisendahl, Gunnar Jungmarker (20/90 KR)

79 1970, Axel Nilsson, Axel Elvin (20/90 KR)

80 1971, Birger Lundquist, Gunnar Jungmarker (20/90 KR)

87 1978, Eric Grate, Pontus Grate mfl (20/90 KR)

89 1980, Staffan Hallström, Stig Johansson (50/350 KR)

90 1981, Lage Lindell, Thomas Millroth (50/350 KR)

91 1982, *Då och Nu*, SAK 150 år, Bo Lindwall (50/350 KR)

91B 1982, *Konstverkens liv i offentlig miljö*, Sandström, Stensman, Sydhoff (50/350 KR)

92 1983, C.O. Hultén, Artur Lundkvist (50/350 KR)

97 1988, Hugo Zuhr, Ingrid Rydbeck-Zuhr (50/350 KR)

98 1989, Lennart Rodhe, Thomas Millroth (50/350 KR)

100 1991, Arne Jones, Rolf Söderberg (50/350 KR)

102 1993, K.G. Bejemark, Gunnar Bråhammar (50/350 KR)

104 1995, Olle Bonnier, Thomas Millroth (50/350 KR)

105 1996, Asmund Arle, Viveca Wessel (50/350 KR)

106 1997, Ulrik Samuelson, Douglas Feuk (50/350 KR)

108 1999, *Sveriges Konst del I*, Elisabeth Liden (175/435 KR)

109 2000, *Sveriges Konst del II*, Beate Sydhoff (175/435 KR)

110 2001, *Sveriges Konst del III*, Märten Castenfors (175/435 KR)

Sveriges Konst del 1-3, (500/1305 KR)

111 2002, Torsten Andersson, Magnus Bons m.fl. (50/435 KR)

112 2003, Lena Cronqvist, Märten Castenfors m.fl. (50/435 KR)

113 2004, Svensk Konst Nu, Allgårdh/af Malmberg (150/435 KR)

114 2005, Dick Bengtsson, Red: Märten Castenfors (200/435 KR)

115 2006, *Konst som rörlig bild*, Red: Astrid Söderberg Widding (50/200 KR)

116 2007, *SAK 175*, Björn Kusoffsky/Jenny Asp/Dan Wolgers m.fl. (50/250 KR)

116B 2007, *Svensk Fluxus*, Bengt af Klintberg (100/250 KR)

117 2008, *Drömmen om verkligheten*, Marie Lundquist (150/435 KR)

118 2009, *In i bilden, ut bland orden*, Red: Märten Castenfors (200/435 KR)

119 2010, Roj Friberg, Lars Nygren (200/435 KR)

Namn.....

Adress.....

Postadress.....

Mobilnummer (för avisering av paket).....

E-post.....

Medlemsnr.....

Inte medlem.....

Posta kupongen till SAK, box 5343, 102 47 Stockholm

Liljevalchs

13 Antikexperter presenterar sitt eget drömrum:

Joakim Bengtsson

Max Sjöberg

Knut Knutsson

Andreas Rydén

Anette Granlund

Claes Moser

Björn Gremner

Peter Pluntky

Jan Ribbhagen

Bo Knutsson

Jörgen Martinsson

Lars-Yngve Johansson

och Eva Seeman

Drömrummet

6 juni – 4 september 2011

— om samlandets passion

LILJEVALCHS

DJURGÅRDSVÄGEN 60, STOCKHOLM

WWW.LILJEVALCHS.SE

Vinst 2011 / Helga Härenstam, Photographing eachother, C print, 2008